

min Mening Grunden til den maaske forholdsvis Langsomhed, hvormed Kommissionen har arbejdet.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) var misfornøjet med den Gang, som Kommissionens Arbejde havde faaet, idet han mente at vide, at der var gaaet Politik i Sagen. Jeg ved ikke, at der er gaaet Politik i Sagen før paa Slutningen. Der er med stor Loyalitet fra alle Sider arbejdet paa at fremme Sagen, og er der gaaet Politik i den, er det først for 14 Dage siden, da Ministeren bebudede, at han vilde fremkomme med Forslag, som greb ind i Kommissionens Arbejde. Det ærede Medlem bebrejdede Kommissionen, at den ikke havde holdt Møder siden November. Det er fejlt, vi have holdt Møder i December og Januar endnu for 14 Dage siden. Da ophørte vi dermed paa Grund af Meddelelsen fra Ministeren om hans Intention at forelægge disse Lovforslag. For saa vidt Langsomheden altsaa er begrundet i Politik, er det Højre, der har fremkaldt dette, idet Formanden ikke har sammenkaldt Møder, efter at han havde faaet at vide, at disse Lovforslag skulde for. Og naar Formanden i et Underudvalg — det vigtigste — ligeledes er ophørt med at sammenkalde Underudvalget, efter at Ministerens Beslutning var bleven bekendt, kan det gerne være, at der fra den Tid er gaaet Politik i Kommissionen. Det hviler udelukkende hos Højre og særlig hos de Underudvalg, der ere ledede af Højre, at der er gaaet Politik i Sagen. Det synes for Resten ogsaa at fremgaa af den ærede Ministers Udtalelser i Gaar, idet han højst mærkeligt udtalte sig om Formanden i Kommissionen. Jeg ved ikke, hvorfra den ærede Minister kender Formandens Optræden i Kommissionen, og jeg ved egentlig talt heller ikke, hvorfra han i det hele taget kender Kommissionens Arbejde, som han har kritiseret, naar det da ikke beror paa, at han af politiske Grunde er bleven underrettet om, hvad der er sket. For mit Vedkommende kan jeg kun udtale, at jeg, som Medlem af Venstre i Regeringskommissionen, kun i højeste Grad har kunnet paaskønne den Uinteressethed og den Dygtighed, hvormed den af Regeringen valgte Formand har ledet Kommissionens Arbejde, og jeg kan fuldt ud anerkende det meget betydelige personlige Arbejde, han har nedlagt i samme.

Paa den anden Side maa jeg sige, at idet dette Lovforslag er fremkommet — hvad vi jo for Resten have ventet fra vor

Side om ikke i den Form, som det foreliggende Lovforslag har, saa dog som en Opfordring fra Regeringens Side til paa Finansloven eller ad anden Vej at skaffe Tilskud til de Medlemmer af Statsbanepersonalet, som ere uheldig stillede — haaber jeg, at der vil komme et Udbytte deraf, thi Forslaget vilde vistnok, dersom der ikke fra Højres og Regeringens Side var bragt Politik ind i Sagen, have haft Betingelser for at hjælpe til Gennemførelse af Kommissionens Arbejde. Det er klart, at hvis vi skulle være tvungne til inden denne Samlings Udløb at fremsætte et endeligt Forslag, vilde det let have kunnet være paatrykt et Hastværkspræg, hvad der ubetinget vilde være til Skade for Sagen. For saa vidt mener jeg, at Forslaget, som er fremsat af den ærede Minister har gjort sin Nytte.

Det har imidlertid ogsaa i andre Retninger gjort Nytte. Det har for det første ved sit Indhold vist Nødvendigheden af Kommissionens Nedsættelse, og ved at tilbyde en saa betydelig Sum som halvsvende hundred tusinde Kr., viser det, at efter Regeringens Mening er der tilstrækkelige Midler til Stede til, at vi paa en hensigtsmæssig og rundelig Maade kunne forme et endeligt Lønningsforslag. Thi naar Regeringen fremsætter en Lov om en Lønningsforhøjelse paa 650,000 Kr., en Lov, som Ministeriet og Partiet erkender kun skal have en foreløbig Karakter, kan det dog ikke være Regeringens Mening, at en endelig Lov skulde kunne gaa lavere. Vi kunne altsaa gaa ud fra, at Regeringen opfatter det som en nødvendig Følge af en ny Lønningslov, at Udgifterne ville komme op med henimod 1 Million Kroner om Aaret, hvad der maaske ikke er saa galt regnet. Den stærke Tilslutning, som Højre her har givet dette Forslag, og selve Regeringsforslaget støtter naturligvis Bestræbelserne indenfor Kommissionen fra deres Side, som have ment, at det overfor et Personale, som omfatter henimod 8,000 Mennesker, ikke kunde gaa an at komme med en ny Lønningslov, der lod sig nøje med Smaating. Jeg røber selvfølgelig ikke noget ved at sige, at de, der have ønsket en passende og hensigtsmæssig ny Lønningslov for Statsbanernes Personale, have haft vanskeligt ved at overvinde den Modstand, der i saa Henseende fandtes inden for Højre. Naar Højre nu selv gaar til en foreløbig Lov med et saa betydeligt Udlæg, støtter det naturligvis de andre Bestræbelser inden for Kommissionen. Hvorfra Ministeriet vil tage Pengene, er